

PRIECĪGI UN PATEICĪGI (1. TES. 1:1-10)

S A B A T A P Ē C P U S D I E N A I

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Tes. 1:1-10, 1. Kor. 13, 1. Tim. 1:15, Gal. 5:19-23, Dan. 12:2.

ATMIŅAS PANTS:

„Mēs vienmēr pateicamies par jums visiem Dievam, kad pieminam jūs savās lūgšanās, jo pastāvīgi atceramies Dieva, mūsu Tēva, priekšā jūsu ticības darbu, pašreizējā mīlestību un nesatricināmo cerību uz mūsu Kungu Jēzu Kristu.”
1. Tes. 1:2, 3.

GALVENĀ DOMA:

Pāvilam ir daudz kas labs, ko pateikt tesalonīķiešiem, vismaz pirmās vēstules sākumā. Tas, par ko viņš viņus slavē, ir mūsu uzmanības vērts.

Pāvils iesāk savu pirmo vēstuli tesalonīķiešiem, runājot par lūgšanu, uzsverot, cik daudz viņš lūdz par viņiem. Tas atklāj dziļo mīlestību un rūpes, kādas Pāvilam bija pret draudzi Tesalonikā.

Tālāk šajā rindkopā Pāvils priecājas, ka tesalonīķieši kopumā ir palikuši uzticīgi. Viņu dzīvēs ir redzami daudzi pierādījumi Gara dzīvi mainošajam spēkam, neskatoties uz izaicinājumiem, ar ko viņi saskārās.

Pāvils noslēdz pirmo nodaļu, atzīmējot, kā tesalonīķiešu atvērtība pret Pāvilu un viņa mācību ir vadījusi viņu kļūt par īstu „adventistu”. Viņi bija ticīgie, kas katru dienu dzīvoja, gaidīdami dienu, kad Jēzus nāks no debesīm, lai atbrīvotu viņus no „nākamās dusmības”.

Šajā nedēļā mēs tuvāk ieskatīsimies, kā jaunatgrieztie tika galā ar izaicinājumiem, kas nāca pēc tam, kad bija notikusi evaņģelizācija.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. jūlijā.

PATEICĪBAS LŪGŠANA (1. TES. 1:1-3)

Pirmās vēstules tesalonīķiešiem ievadā mēs redzam Pāvila nesavtību. Lai gan ir skaidrs, ka viņš ir šīs vēstules autors (1. Tes. 2:18, 3:5, 5:27), viņš piemin arī savus līdzstrādniekus Silu un Timoteju.

Izlasi 1. Tes. 1:1-3. Par ko Pāvils, Sīla un Timotejs pateicas? Ko šīs lietas nozīmē praktiskā ziņā? Tas ir, kā tās atklājas ikdienas dzīvē? Piemēram, kā „ticības darbs” atklājas mūsu dzīvesveidā? _____

Šīs vēstules ievads ir tipisks sengrieķu vēstulei, bet tam ir interesanta īpatnība. Grieķiem raksturīgajam sveicienam („žēlastība”) Pāvils pievieno jūdiem raksturīgo sveicienu „miers” (ebreju valodā „shalom”). Žēlastība un miers – piemērots apraksts piedzīvojumam ar Jēzu.

Kas bija Silvāns? Šis vārds ir latīņu ekvivalents aramiešu vārdam „Sīla”. Jūdi, kas dzīvoja ārpus Palestīnas, parasti savam jūdu vārdam pievienoja grieķu vai latīņu vārdus (tā „Sauls” kļuva par „Pāvilu”). Sīla bija Jeruzalemes kristietis, līdzīgi kā Marks, kas bija viens no Pāvila pirmajiem ceļabiedriem. Uzticoties vadītājiem no Jeruzalemes draudzes, kas devās kopā ar viņu misijas ceļojumos, Pāvils darīja vislabāko, ko spēja, lai saglabātu vienotību draudzē.

Kura vārdkopa no 1. Tes. ir kļuvusi slavēta tāpēc, ka tā izmantota 1. Kor. 13? Kuram no šiem vārdiem 1. Kor. ir galvenais uzsvars un kāpēc? _____

Savās lūgšanās Pāvils koncentrējas uz realitāti, nevis uz vieglprātīgu garīgu mu. Ticība rosina nopietnu darbu. Īsta mīlestība rada daudz darba. Un cerība prasa daudz pacietības. Šajos vārdos uzsvars ir uz darbību, nevis uz abstraktām idejām. Secība, kādā ir minēta ticība, mīlestība un cerība, Jaunajā Derībā atšķiras, bet vissvarīgākā no šīm trim vienmēr ir minēta kā pēdējā (skat. 1. Kor. 13:13). Secība 3. pantā izceļ pēdējo dienu svarīgumu Pāvila prātā, rakstot abas vēstules tesalonīķiešiem.

Pāvils ir pateicīgs Dievam arī tāpēc, ka viņš atceras veidu, kā tesalonīķieši atsaucās evaņģēlijam. Varbūt viņš cer, ka viņu pozitīvā emocionālā reakcija uz Pāvila uzslavu palīdzēs viņiem būt atvērtākiem pret bažām, kuras viņš drīz tiem izteiks.

DIEVS TEVI IR IZREDZĒJIS (1. TES. 1:4)

Izlasi 1. Tes. 1:4. Ko nozīmē tas, ka Dievs mūs ir izredzējis? Vai tas nozīmē, ka mums nav izvēles? Vai, no otras puses, kāds, kas nav Dieva izredzēts, nevar iegūt glābšanu arī tad, ja viņš vai viņa to vēlas? _____

4. pants turpina paplašināt teikumu, ko Pāvils iesāka 2. pantā – „mēs pateicamies”. Viens no iemesliem, kāpēc Pāvils pateicas Dievam, ir tas, ka Viņš ir „izredzējis” tesalonīķiešus.

Daži kristieši šo „izredzēto” ideju uztver galēji. Viņi grib novērst ticīgo uzmanību no jebkādas pievēršanās dzīvesveidam vai uzvedībai. Viņi māca, ka mūsu glābšana ir atkarīga tikai no Dieva izvēles, nevis no mūsējās. Šāda mācība var novest arī pie domas, ka Dieva žēlastība attiecas tikai uz dažiem un ka cilvēks, kas reiz ir glābts, nevar izvēlēties pazust.

Kā šie panti palīdz mums saprast, ka glābšana ir mūsu pašu izvēle? Joz. 24:15, 1. Tim. 2:4, Atkl. 3:20. _____

Ticība nav iespējama bez Dieva pievilkšanas spēka. Tomēr Dievs ļauj cilvēkiem pieņemt savus lēmumus par Viņu un par to, ko Viņš ir darījis mūsu labā. Un tas, ko Viņš mūsu labā ir izdarījis, ir – Viņš ir izvēlējis mūs Kristū. Mēs visi esam „izredzēti” iegūt glābšanu. Tas, ka kāds nebūs glābts – nebūs pieprasījis sev šo glābšanu – atspoguļo viņa izvēli, nevis Dieva. Dieva izvēle ir, lai visi cilvēki būtu glābti. Kā saka Pāvils 1. Tim. 2:4, Dievs grib, lai „visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas. Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem – cilvēks Kristus Jēzus”.

Pārdomā, ko nozīmē tas, ka tu esi Dieva „izredzēts”, ka Dievs grib, lai tu būtu glābts, un ka būt pazudušam ir novēršanās no Dieva ilgām pēc mums. Kādu iedrošinājumu tu vari gūt no šīs brīnišķīgās patiesības? _____

PĀRLIECĪBA KRISTŪ (1. TES. 1:5)

Izlasi 1. Tes. 1:5. Kā mēs varam iegūt pārlicību, ka staigājam pareizi ar Dievu? Kādi trīs pierādījumi tesalonīķiešu dzīvē Pāvilam liecināja, ka viņi pareizi dzīvo ar Dievu?

5. pants sākas ar vārdu „jo”. Šajā pantā Pāvils apraksta iemeslus savai pārlicībai par to, ka tesalonīķieši ir Dieva „izredzēti” (1. Tes. 1:4). Viņš arī uzsver tālākos iemeslus, kāpēc viņa lūgšanas ir tik pilnas pateicības (1. Tes. 1:2). Pāvils priecājas par reālās dzīves pierādījumiem, ka tesalonīķieši ir atsaukušies Dievam un ka Viņš viņus ir atzinis.

Pāvils iesāk pantu, priecājoties par redzamām un ārējām zīmēm, kas liecināja par tesalonīķiešu stāvokli Kunga priekšā. Viņu evaņģēlija pieņemšana nebija tikai piekrišana šai mācībai ar prātu. Viņu draudzes ikdienas dzīvē notika lietas, ko varēja izskaidrot tikai kā dievišķu iejaukšanos. Lūgšanas tika atbildētas, un dzīves izmainītas. Viņu ticības patiesums atklājās viņu darbos.

Kā cilvēks var zināt, ka Svētais Gars ir klātesošs un reāls personīgajā dzīvē un vietējās draudzes dzīvē? Skat. Gal. 5:19-23, 1. Kor. 12:1-11. _____

Gara „auglis” ir spēcīgs pierādījums tam, ka Dievs aktīvi darbojas. Mīlestību, prieku un mieru kādu laiku var viltot, bet ikdienas attiecībās draudzē patiesais beigās tiks atdalīts no viltotā. Svētā Gara klātbūtnē tas, kas grēcīgam cilvēkam nav dabiski, sāk kļūt par dabisku. Kristieši atklāj, ka viņi dara tādus žēlastības un laipnības darbus, ko nekad iepriekš nebija darījuši. Pāvils redzēja daudz pierādījumu, ka tesalonīķiešu dzīve ir mainījusies Gara pārdabiskās darbības rezultātā.

Pāvilam galīgais pierādījums tam, ka Dievs ir izredzējis tesalonīķiešus, bija viņu dziļā pārlicība un iekšējā pašāvēība, ka evaņģēlijs ir paties un ka Dievs viņu dzīvēs ir reāls. Lai gan šāda pārlicība nepierāda patiesumu visos gadījumos, īsto evaņģēliju parasti pavada stipra pārlicība, ka staigāšana ar Dievu ir pareiza.

Cik liela ir tava pārlicība par glābšanu? Uz ko ir jābūt balstītai šai pārlicībai? _____

DAROT TĀ KĀ PĀVILS (1. TES. 1:6, 7)

Izlasi 1. Tes. 1:6, 7. Kāda ir Pāvila vēsts šajos pantos? Kā mums to saprast, ja uzskatām, ka Kristus ir mūsu lielākā priekšzīme? _____

Lielākā daļa tulkojumu neparāda to, ka 6. pantā Pāvils patiesībā turpina to pašu teikumu, ko viņš iesāka 2. pantā un turpina to līdz pat 10. pantam. Galvenā šī garā teikuma tēma ir Pāvila saraksts, kāpēc viņš izsaka pateicību savās lūgšanās. 6. un 7. pants pievieno šim pateicību sarakstam vēl divus iemeslus, uz kuriem attiecas „jo” piektā panta sākumā. Pāvils pateicas (2. pants), jo (5. pants) tesalonīkieši ir atdarinājuši gan viņu, gan viņa kolēģus un paši ir kļuvuši par priekšzīmi, ko atdarināt (6., 7. pants).

Mēs bieži brīdinām cilvēkus, ka ir bīstami atdarināt kādu, kas nav Kristus. Tā tas ir, jo pat vislabākie cilvēki var mūs reizēm pagrūst uz leju. Bet realitāte ir tāda, ka mums ir vajadzīgi paraugi. Cilvēkiem šad un tad ir vajadzīgi citi cilvēki, lai vadītu, dotu padomu un sniegtu palīdzību īpašos gadījumos un pat grūtos laikos. Kas gan nav piedzīvojis laba padoma un labas priekšzīmes svētību!

Bez tam – patik mums tas vai nepatik, bet ja reiz mēs esam kļuvuši par vadītājiem draudzē, cilvēki mūs atdarinās. Tāpēc cik svarīgi, lai kristieši „veterāni” dzīvotu tā, kā viņi sludina, un modelētu dzīvē to, ko viņi stāsta.

Tajā pašā laikā Pāvils šeit iedod arī pāris drošības līdzekļus. Pirmkārt, atdarināšana (6.p.) seko saņemšanai (5. p.). Tesalonīkiešu primārais fokuss bija uz Dieva Vārda saņemšanu un ieviešanu dzīvē ar Svētā Gara palīdzību. Dieva Vārdam var uzticēties vienmēr. Otrkārt, Pāvils norāda viņiem uz Kungu kā uz galveno paraugu (6. p.). Tas, ko darīja un darītu Jēzus, ir daudz drošāks modelis, nekā ko darītu kaut vai Pāvils. Galu galā Pāvils neloloja ilūziju par sevi vai par savu raksturu (1. Tim. 1:15).

To pateicis, Pāvils tomēr apstiprina savas ilgas, lai atdarina viņu kā iemīļotu skolotāju un padomdevēju, kā arī, lai viņi paši kļūtu par paraugiem, kas ir atdarināšanas vērti. Šajā konkrētajā gadījumā modelēts tika prieks ciešanās. Ciešanas var cilvēku padarīt vai nu pilnu rūgtuma, vai gaišu un priecīgu. Evaņģēlija un Svētā Gara spēka kontekstā tesalonīkieši atklāja pārdabisku prieku ciešanās, tieši tāpat kā kādreiz Pāvils un Sila (Ap. d. 16:22-25).

Kāda ir tava priekšzīme draudzē? Kas tavā dzīvē ir tāds, ko citiem būtu ieteicams atdarināt? Un ko no tavas dzīves citiem nevajadzētu atdarināt? _____

CITI PIERĀDĪJUMI TICĪBAI (1. TES. 1:8-10)

Izlasi 1. Tes. 1:8-10. Kādi citi pierādījumi tesalonīķiešu ticībai ir atrodami šajā rindkopā?

Pāvils turpina teikumu, ko viņš ir iesācis 2. pantā, paskaidrojot, kā viņš zina, ka tesalonīķieši ir kļuvuši par paraugu citiem ticīgajiem Maķedonijā (kur atradās Tesalonika) un Ahajā (kur atradās Korinta).

Pirmkārt, viņi bija paraugs evaņģelizācijas centienos un veiksmē. No viņiem Dieva vārds ir „atskanējis” abās provincēs un pat vēl tālāk. Pāvils uzskatīja, ka viņiem ir atdarināšanas cienīga ticība tāpēc, ka viņi bija atvērti pret viņu un pret evaņģēliju. Viņi bija labprātīgi mācīties. Viņi arī bija labprātīgi izdarīt radikālas izmaiņas savā dzīvē, piemēram, atteikties no elkiem un citām populārām pielūgsmes formām.

Komunikācija senās Romas pasaulē bija diezgan ātra, pateicoties labi izbūvētajiem romiešu ceļiem un ceļošanas popularitātei. Atziņa, ka viņu ticība ir kļuvusi zināma visur, norāda, ka cilvēki tādās vietās kā Roma un Antiohija sarunās ar Pāvilu jau bija izteikuši savas atsauksmes.

Patiesība ir arī tā, ka cilvēki grib dzīvot tā, kā citi no viņiem sagaida. Slavējot viņu ticību tik bagātīgā veidā, Pāvils iedrošināja viņus augt šajā ticībā arvien vairāk un vairāk.

Šķiet, ka pie viņu atgriešanās notika kaut kas ievērojams. Kā pagāniem, kas pielūdza elkus, viņiem bija jāpārvar divas galvenās barjeras. Pirmā bija „trakā vēsts” par kaut kādu cilvēku, kas bija nomiris un pēc tam kļuvis dzīvs. Tad bija fakts, ka šī trakā vēsts bija jūdu vēsts. Daudzi pagāni, iespējams, smējās, kad dzirdēja kristīgo vēsti. Tesalonīķieši nesmejās. Tā vietā viņi pilnībā pārkārtoja savas dzīves evaņģēlija gaismā.

„Tesalonikas ticīgie bija patiesi misionāri. Viņi sirdī dega par savu Pestītāju, kas tos bija atbrīvojis no “nākamās dusmības”. (1. Tes. 1:10) Saņemot Kristus žēlastību, to dzīvē bija notikusi brīnišķīga pārmaiņa, un viņu pausto Kunga Vārdu pavadīja spēks. Pasludinātās patiesības mantoja sirdis, un ticīgo skaitam pievienojās jaunas dvēseles.” Elena Vaita „Apustuļu darbi”, 256. lpp.

Izlasi vēlreiz 1. Tes. 1:10. Par ko Pāvils runā? Kas ir „nākamā dusmība”? Kāds sakars tam, ko viņš grib pateikt, ir ar Jēzus augšāmcelšanos? Kāpēc šis apsolījums ir tik svarīgs visā, kam mēs ticam? Skat. 1. Kor. 15:12-17, Jāņa 11:24, 25, Dan. 12:2.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Sīlas un Timoteja atnākšana no Maķedonijas, Pāvīlam uzturoties Korintā, apustuli ļoti iepriecināja. Tie atnesa labas ziņas par ticību un mīlestību starp tiem, kas patiesību bija pieņēmuši Evaņģēlija vēstneša pirmā Tesalonikas apmeklējuma laikā. Viņa sirds plūda pāri maigā līdzjūtībā pret ticīgajiem, kas grūtībās un pārbaudījumos bija palikuši Dievam uzticīgi. Pāvils ilgojās tos personīgi apmeklēt, bet, tā kā tas nebija iespējams, tad rakstīja vēstuli.

Šajā Tesalonikas draudzei adresētajā rakstiskajā vēstījumā apustulis izsaka pateicību Dievam par iepriecinošajām ziņām attiecībā uz viņu pieaugšanu ticībā. [..]

“Mēs vienmēr pateicamies par jums visiem Dievam, kad pieminam jūs savās lūgšanās, jo pastāvīgi atceramies Dieva, mūsu Tēva, priekšā jūsu ticības darbu, pašizliedzīgo mīlestību un nesatricināmo cerību uz mūsu Kungu Jēzu Kristu.” (1. Tes. 1:2,3)

Daudzi Tesalonikas ticīgie bija “atgriezušies no elkiem .., lai kalpotu dzīvajam un patiesajam Dievam”. (1. Tes. 1:9) Viņi bija “uzņēmuši sludināto Vārdu Svētā Gara priekā, panesdami daudz spaidu”. (1. Tes. 1:6) Apustulis apliecināja, ka, uzticīgi sekojot Kungam, viņi ir kļuvuši “par priekšzīmi visiem ticīgajiem Maķedonijā un Ahajā” (1. Tes. 1:7).” Elena Vaita „Apustuļu darbi”, 255., 256. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējies vairāk pie jautājuma par atdarināšanas vērtiem paraugiem, izņemot Jēzu. Kādas priekšrocības un kādus trūkumus tie ietver?

2. Pāvils lielu daļu šīs vēstules velta pateicībai Dievam par tesalonīķiešiem. Kādu lomu pateicība var (vai kādu lomu tai vajadzētu) spēlēt mūsu pielūgsmes pieredzē gan personīgajā, gan draudzes dzīvē?

3. Ja cilvēki tavā apkārtnē meklētu pierādījumus tavas draudzes ticībai, ko viņi atrastu? Kas varētu (vai kam vajadzētu) būt citādāk?

4. Kāpēc ir svarīgi izteikt atzinību citiem? Kāpēc mums vienlaikus vajadzētu būt uzmanīgiem, to darot?

5. Vēlreiz pārdomā, cik svarīga mūsu ticībai ir doktrīna par Kristus otro atnākšanu! Kādi labi iemesli mums ir, lai uzticētos kaut kam tik radikālam, kas nelidzinās nekam, kas jebkad ir noticis?

KOPSAVILKUMS:

Pāvils guva lielu prieku, izsakot pateicību Dievam par bagātīgajiem pierādījumiem, ka Viņš darbojas Tesalonikas ticīgo dzīvēs. Līdzdalot viņiem savu lūgšanu saturu, Pāvils cerēja motivēt viņus pastāvīgi pieaugt ticībā un censties aizsniegt citus.